

A hatalom árnyékában

KALANDMODUL

Hát íme az első próbálkozás: (Ezt a kalandot én meséltem egy velejéig romlott csapatnak. Mindenki Ranagol vallású, és kráni érdekeltsgű. Hárman játszották le, egy kardművész, egy pap és egy félelf fejudász.)

A kaland északon játszódott, és a csapat éppen dél felé tartott egy kellemetlen kis összetűzés után, melyet Erigow-ban vittek véghez.

A hatalom árnyékában

Menekülőben voltak. Az erdő minden rezzenésére felkapták fejüket. Legelől a közepes termetű félelf haladt, mögötte díszes ruhába öltözött kardművész, kiről jobban sugárzott a gonoszság mint egy Tharr papról. A sort egy különleges szimbólummal a nyakában lovagló magas nyúlánk férfi zárta. Nem beszélgettek, nem is volt rá szükségük. Mozdulatokból megértették egymást, hisz a sok-sok kalandokkal összecsiszolt év nem tűnik el nyomtalanul az emlékekben.

Az elől haladó fejudász lassan megállította a lovát, és kémlelni kezdte a távoli tájat. A többiek felzárkóztak mellé.

- Mit látsz? - kérdezte a hátul haladó pap.

- Semmi érdekes. Egy város. Egy kicsiny kis város. Menjünk tovább. Jó lenne sötétedés előtt odaérni, siessünk. - felelte a félelf.

- Szerinted még a Dwyll unióban járunk, vagy már elértük Toron határát? - kérdezte a kardművész.

- Ez meg nem lehet Toron. Túlságosan nyugodt ez a hely. - mondta a pap és hozzátette - Igaza van Tato-nak, siessünk. Szeretném még sötétedés előtt biztos helyen tudni magam. Ja és jó lenne ha mindannyiunk elrejtene Ranagol mivoltát, talán a városban nem nézik jó szemmel.

Lemar városa a lábuk előtt terült el egy kisebb völgyben. A várost így ránézésre kb. 4000 ember lakhatta. Orok sehol nem látszottak, a közbiztonság úgy látszott hogy némi kivetnivalót maga után. A csapat belovagolt a kisvárosba, és szokásukhoz híven kinézték maguknak az egyik legjobb fogadót. Első este nem is nagyon iszogattak rögtön szobájukba tértek aludni. A szokásos óvintézkedéseket mindenki megtette. Másnap reggel a pap Ranagol szentély után érdeklődött. Sok pénzt kifizetett azért, hogy titkát mindenki megtartsa, kiktől érdeklődött. Kora délután rábukkant a kis szentélyre, mely illegálisan működött a város határában lévő kisebb elhagyatott udvarházban. Belépve megpillantott egy öreg imádkozó papot.

Az öreg ránézett és így szólt hozzá:

- Rexnek hívnak, már vártalak téged. Tegnap előtt látomásaim voltak.

Ranagol megígérte nekem, hogy küld egy tehetséges ifjút, ki csapatával segítségemre lesz ezekben a nehéz időkben. Tudod a szentélyünket hat napja támadás érte. Sok fiatal papot meggyilkoltak és elvittek egy értékes ereklyét és Istenünk egyik szent szimbólumát.

Elmondja még azt is hogy szerinte az inkvizítoroknak köze sincs az egészhez, inkább valami más vallású papok lehettek. Ha minden gyanúja beigazolódik akkor csakis Sogron hívők lehettek. Persze a vezető papok mellett voltak felbérelt zsoldosok is. Csak is a csapat segítségére számíthat, így kér, hogy minél előbb (holnap) induljatok el es szerezzetek vissza a kegytárgyakat. Segítségképpen gyógyitalokat ad a csapatnak.

Este a fogadóban a pap elkezd mesélni a történetet, mikor hirtelen egy díszes ruhába öltözött jó megjelenésű magas szikár ember odalep az asztalhoz es bemutatkozik. A félelf nagyon ideges lesz és elzavarja az embert, de a pap udvariasan utána megy és meginvitálja egy italra az asztalhoz. A férfi elsirja bánatát, miszerint ő egy harcművész iskola oktatója itt a városban, de tudományával semmire nem megy mostani szomorú esetben, mivel fiát elraboltak az egyik éjszaka és fogalma sincs merre vitték. Annyit tud, hogy egy rablóbanda, (felbérelt zsoldosok lehettek, mivel semmi nyomot nem hagytak maguk után) betörték a házába és elraboltak a fiát. Mire hazaért, már árkon bokron túl lehettek a fiával. A városi őrség nem sok mindent tudott tenni, mivel ők el vannak foglalva a város déli útjának tisztogatásával. Állítólag annyira rossz a helyzet, hogy egyetlen kereskedő sem meri déli irányba elhagyni a várost. Elmondja még, hogy mivel ő a város egyik legtehetősebb embere, bármi pénzt megadna ha a fiát valaki visszahozná neki.

A pénz hallatlan a kardművész szeme rögtön felcsillant. Addig alkudozott az oktatóval, míg megegyezett fejenként 15 aranyat kap a csapat, ha sikerül előkeríteni a fiút. Ezután elbúcsúztak, az embertől és felmentek a szobájukba.

- Két legyet ütünk egy csapásra. - örvendezett a pap, majd elmondta a küldetés lényegét...

- Holnap indulás előtt egy pár méregre lenne szükségem; a múltkori csata miatt már a tartalékom is elfogyott. Reggel ha felkelünk menjünk ki a piacra, és érdeklődünk az árusoktól honnan lehetne beszerezni. - mondta a fejedő, majd befordult a fal felé és lassú meditáció közepette elaludt.

Kora reggel a fogadós egyik inasa költötte őket. Percek alatt rendbe szedték magukat, és elindultak a piac felé ahol a fejedő különleges szerek irányában érdeklődött. Kis idő múlva meg is találta amit keresett, egy öreg patikus személyében ki hajlandó volt neki elárulni hol is szerezhetne be ilyen folyadékokat.

A pap mikor a többiek elhagytak a szobát, a fogadósnak meghagyta, hogy senki ne zavarja. Erős meditációba révedt. Csak a kehelyre koncentrált, mindenféle más gondolatot kiűzött a fejéből. Az idő múlásával egyre tisztábban látott. Szinte érezte merre, és milyen messze található az ereklye. Mikor végzett ő is összepakolt, lement a fogadósnak kis borraivalót hagyva kifizette a számlát, majd a többiek nyomába indult. A piac nyüzsgő forgatagában rátalált a kardművészre, aki éppen egy kereskedőt faggatott. - Indulhatunk végre? - kérdezte a pap.

- Kisebb problémák merültek fel. - válaszolta a kardművész - Megtudtam, hogy nem igazán veszélytelen a déli út, amerre indulni szándékoztunk. Állítólag valami nagy rablóbanda garázdálkodik a környéken s ezért senki nem mer elindulni a déli kapun keresztül.

- Nem lehet annyira rossz a helyzet, hogy ne merjünk elindulni.

- Azt hiszem meg annál is rosszabb. A város állítólag több katonát is kiküldött már, de közülük egyik sem tért vissza. Három napja küldték az utolsó tíz fős különítményt, de azokról sincs semmi hír. A kereskedők már arra is hajlandóak lennének, hogy pénzt ajánljanak fel azoknak az embereknek, akik meg tudnak tisztítani a környéket a rablóktól. Rebesgetik még azt is, hogy nem csupán egyszerű rablókról van szó.

- Nem számít, nem késlekedhetünk tovább. Tudom merre van az ereklye induljunk el!

Egy óra múlva megtalálták a fejedőszobát, és beszámoltak neki is miket tudtak meg. Azt gyanították, talán a három megismert dolognak némi köze is lehet egymáshoz, de nem igazán értették hogy jöhet ez össze. Hosszú tanakodás után úgy döntöttek hogy öreg utazónak álcázzák magukat, akit egy szolga kísér majd. A félelf minden álcázási tudományát latba

vetve kimaszkírozta az arcát úgy, hogy egy vén anyókanak nézzen ki. A kardművész vonakodott egy kicsit de végül megengedte, hogy a félel belőle egy öregembert 'készítsen'. A pap szerzett egy olcsó hosszúkardot, es az oldalara csatolta. Így indultak el a deli kapu fele. Az orok megrökönyödvé figyelték a két bátor öreget, aki minden veszéllyel szembeszállva elindult a deli kapun keresztül az egyre sűrűsödő erdőbe...

Az első éjszaka eseménytelenül telt el, hiába örködtek, hiába számítottak bármiféle rajtaütésre, semmi érdekes nem történt. Másnap korán reggel felkerekedtek, és tökéletes álcájukban indultak tovább. A fejudász néha megállt s az út porát fürkészte, de csupán azt tudta megállapítani amit egyébként is sejtettek, hogy három nappal ezelőtt több lovas haladhatott erre. Más áruló nyom sehol nem látszott.

Késő délután lovaglás közben hirtelen egy kisebb fa repült az elől haladó fejudász feje felé. Rendkívüli gyorsaságának és ügyességének köszönhetően éppen le tudott bukni a lováról, és egy szempillantással később már az erdő sűrűjében volt. A hátrébb lovagló csapattársak megrökönyödvé figyelték a jelenetet. Egy pillanattal később ök is eszméltek, leugrottak lovaikról, azokat hátrébb parancsolták és figyeltek. Semmi élőlény nem látszott, azonban a repülő fatorzs igen. A papnak meg sikerült kitérnie előle, de a kardművész éppen háttal állt. A hozzá vágódó fa leterítette lábáról. Szinte mozdulatlaná vált, minden porcikája sajgott. Vérben forgó szemekkel, és megmaradt erejével bosszúsan kereste támadóját.

Közben a félel az erdőben árnyékról árnyékra ugorva meglátott valamit, ami legalább háromszor nagyobb volt nála. Óvatosan megkerülte és...

A pap hirtelen meglátta a támadót.

- Ott van! - üvöltötte el magát.

Az óriás kiemelkedett a fák közül meglengette bunkóját. Ebben a pillanatban a félel minden tartalékolt energiáját egyetlen támadásban kimerítve tövig az

óriás bal lábába nyomta a fejudászkardot. Az óriás már emelte irdatlan nagy bunkóját, hogy lesújtson vele erre a kis mitugrász féregre, amikor:

-PUSZTULJ! - hangzott a pap szájából.

A következő pillanatban a kardművész minden energiáját összeszedve, a saját szellemének erejéhez fordult. A külső idő lelassult, s szinte úszott a levegőben, ahogy felmérhetetlen tempóban közeledett az éppen összeeső óriás felé. Mire a fejudász támadásba lendült, az áldozat már régen halott volt. A félel csodálkozással tekintett a lihegő kardművészre, majd az óriás tetétől elválasztott fejére.

- Ranagol vezessen utadon. - szölt a kardművész, azzal elájult.

A fejudász lehajolt a kardművészhez és vizsgálgatni kezdte. A pap közben érdeklődéssel nézegette az óriás övéhez erősített kis dobozt. Mikor a törével felfeszítette egy nyakláncot talált benne, melyet abban a pillanatban eltett a hátizsákjába. Odalepett az ájultan fekvő alakhoz és megszöalt:

- Már megint gyógyíthatom. Soha nem tud magara vigyázni. Azért el kell ismernem szép vágás volt...

- De meg milyen szép. Bar csak egyszer en is képes lennek erre a mutatványra. - elmélkedett a félel, majd hozzátette - Csak három bordája tört el, de lehet hogy belső vérzése is van.

- Kutasd át az óriást, én megteszem amit tudok.

A pap leült a kardművész melle és öt perces imádságba dermedt. Ezután megáldotta a szerencsétlenül járt társát, és hozzákezdett a gyógyító mágia litániáihoz. Mire végzett, a fejudász letett melle 12 aranyat, nemi ezüstöt, egy pár emberi méretű hosszúkardot és egy aranyhímzésű szép köpenyt. Késő este lett mire a kardművész is magához tért. Kipihenten új életerővel ébredt. A fejudász tüzet rakott és kipányvázta a lovakat. Hiba örködtek, hiába kémlték a tájat semmi és senki nem járt arra. Az óriással nem törődve, a zsákmányt szétosztva kora reggel továbbálltak.

Az elkövetkező két nap eseménytelenül telt el. Senkivel sem találkoztak, még az erdőben is síri csend honolt.

Bocs most lusta lennék befejezni, talán majd máskor. (Ez a befejezés szó mondjuk nem épp

helyénvaló, hisz most jön a lényeg. Az előzőeket talán felfoghatjuk bevezetés gyanánt.)

?

Szerző: Ignác

Forrás: ismeretlen

Szerkesztette: Magyar Gergely

